

Entrevista a Eva Millet

Periodista especialitzada en educació i *parenting*

Eva Millet Malagarriga és periodista llicenciada en Ciències de la Informació per la UAB. Ha treballat a Londres per al diari *The Guardian* i a la ràdio *BBC*, en què va ser corresponsal a Mèxic. Actualment és col·laboradora habitual del *Magazine de La Vanguardia* i altres suplementos d'aquest mateix diari, així com del grup RBA i de revistes com *Historia y Vida*.

El 2002, amb el naixement del seu primer fill, va començar a publicar articles sobre educació i *parenting*. El 2014 va posar en marxa el seu blog (www.educa2.info), un espai que pretén ser una finestra a inquietuds, aportacions i notícies que ajudin les famílies a educar els fills.

Per què una periodista decideix especialitzar-se en el *parenting* (la criança) i escriure'n un llibre?

Vaig decidir començar a escriure sobre la hiperpaternitat perquè el meu marit fa molts anys que treballa amb estudiants universitaris i vaig sentir una història que em va impactar molt: una noia americana que estava estudiant al nostre país i que es va quedar tancada a l'ascensor.

Aquesta noia, en comptes de pitjar el botó d'alarma per demanar ajuda, va trucar a la seva mare, que era a Miami. La mare va trucar a la Universitat de Chicago i aquesta va contactar amb la universitat d'aquí on estudiava la noia. Va ser llavors quan, des d'aquesta segona universitat, van trucar al servei d'averies tècniques de la companyia d'ascensors.

En aquest moment, i després de tenir els meus fills i veure com es comportaven, vaig començar a escriure sobre aquest tema i a interessar-me pel terme *hiperpaternitat*, un fenomen que ja ha arribat aquí. Vaig escriure dos reportatges que es van publicar a l'*Es de La Vanguardia*, "Deje en paz a sus hijos" i "Niños protegidos, niños hipermiedosos", que van ser un èxit. Aquest va ser el punt de partida per començar a escriure un llibre sobre hiperpaternitat i pensar que podria tenir molta acceptació.

Pel que fa al blog educa2.info, vaig decidir posar-lo en marxa per recuperar tots els articles que escrivia al *Magazine* i a l'*Es de La Vanguardia*.

Què és la hiperpaternitat?

La hiperpaternitat és un model de criança que sorgeix als Estats Units a finals dels anys noranta i es dona a les classes mitjanes i mitjanes-altes. Es tracta d'un model basat en la supervisió permanent, l'atenció excessiva, la resolució sistemàtica dels problemes i la superprotecció injustificada dels fills per part dels pares, anomenats col·loquialment "pares helicòpter". Els pares fan les coses pels seus fills com a norma, fins al punt de fer-los els deures. Aquest model educatiu està en sintonia amb els temps actuals, en què la societat exigeix nens molt formats i perfectes.

La hiperpaternitat és un model de criança basat en la supervisió permanent, l'atenció excessiva, la resolució sistemàtica dels problemes i la superprotecció injustificada dels fills

Una de les característiques de la hiperpaternitat és l'aposta per l'estimulació precoç dels nens, és a dir, que els nens facin tot el possible com més aviat millor. Els pares ens centrem a donar coneixements als nostres fills, sense adonar-nos que pel camí ens oblidem de dotar-los d'autonomia. Avui en dia hi ha nens que als tres anys saben esquiar o van dos cops per setmana a classes d'anglès, però, en canvi, no saben cordar-se les sabates.

Els nens han de jugar i fer coses que els agradi fer. Està molt bé que els nens amb tres anys sàpiguen parlar anglès, però a ells això no els interessa. Se'ls ha de preguntar què els agrada fer i buscar maneres perquè es diverteixin.

El problema arriba quan només ens centrem a oferir coneixements als nostres fills i deixem de banda l'educació de les habilitats socials i emocionals. No hem d'oblidar mai que l'educació és la suma del coneixement i de les habilitats socials i emocionals.

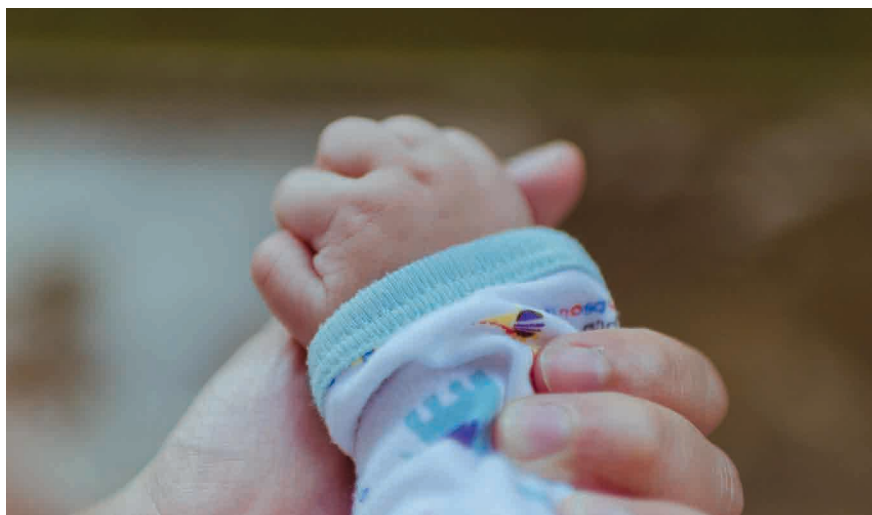
"No hem d'oblidar mai que l'educació és la suma del coneixement i de les habilitats socials i emocionals"

Una altra característica és que aquesta sobreprotecció envers els fills fa que siguin molt insegurs i que tinguin por. Ara el que es fa molt és protegir els nens quan tenen por d'alguna cosa, en comptes d'ajudar-los a afrontar aquesta por. En el meu llibre parlo d'una nena que va estar deu anys sense estirar la cadena del lavabo perquè li feia por el soroll...aquest és un clar exemple, extrem però real, d'aquesta hiperpaternitat.

Quines solucions hi ha a la hiperpaternitat?

La solució és senzilla: abaixar el nivell d'exigència envers els nostres fills (no han de ser perfectes) i confiar en la seva capacitat de fer les coses. Els nostres fills són capaços de fer moltes de les coses que nosaltres fem per ells.

Per exemple, quan els anem a buscar a l'escola, els nens han de portar la motxilla. Si pesa molt, nosaltres podem agafar

dos o tres llibres i portar-los, però és important que el nen carregui la motxilla perquè amb aquesta simple acció li estem dient que és capaç de fer-ho, li donem una veritable autoestima i li ensenym l'habilitat de la responsabilitat. Com aquest exemple, la resta de petites coses.

“La solució és senzilla: abaixar el nivell d'exigència envers els nostres fills i confiar en la seva capacitat de fer les coses”

Els deures en són un altre exemple clar. Podem ajudar els nostres fills a organitzar els deures en moments puntuals, però no ens hem d'aseure amb ells sistemàticament cada dia a fer-los. Hem de recordar que el nen no ha de presentar cap feina o activitat, sinó que l'ha d'aprendre a fer.

En definitiva, hem de practicar la “sana desatenció”, és a dir, deixar de fer les coses pels nostres fills i observar com les fan per ells mateixos.

En el llibre comenta que hem passat “del model moble al model altar”. Per què aquest canvi de paradigma?

La primera raó és demogràfica: els arbres genealògics s'han invertit, ja que tenim menys fills (de mitjana tenim 1,3 nens a l'Estat, segons un estudi de l'Obra Social La Caixa) i els tenim quan som més grans (segons l'Eurostat, les espanyoles tenen el seu primer fill als 30,4 anys de mitjana). Com que tenim els fills quan som més

grans, els pares tenim una certa experiència laboral que fa que importem les eines de la feina a la criança.

Parlem de gestionar fills i acceptem que els pares som 100% responsables de l'educació dels nostres fills i, en conseqüència, d'aquells nens perfectes que la societat ens demana. Abans hi havia un cert esperit d'atzar, es deia: “A veure com em surten els fills” o “aquest fill t'ha sortit així”.

En canvi, ara, ens veiem amb l'obligació i la pressió com a pares de fer que els nens siguin com són i creiem que són així perquè nosaltres hem fet que siguin així.

Els pares estem molt nerviosos perquè el futur dels nostres fills és molt incert i ens enfoquem a donar-los molts coneixements i experiències, massa, però ens

eoblidem de donar-los el més important: habilitats socials com la paciència, la capacitat de frustració, l'empatia o l'esforç. I ens equivoquem, perquè el que estem fent és criar nens amb molts coneixements però molt insegurs, ja que ens carreguem la seva capacitat d'autonomia.

“Parlem de gestionar fills i acceptem que els pares som 100% responsables de l'educació dels nostres fills”

El paper de les AMPA: on és la línia entre la participació i la intrusió

Les AMPA són un pilar bàsic de l'escola i són la mostra de l'interès i la implicació dels pares a l'escola. El problema arriba quan es traspassa la línia que hi ha entre col·laboració i intromissió. Des de les AMPA s'ha de treballar en la col·laboració i no en l'enfrontament, però a vegades les AMPA es poden constituir com un contrapoder de l'escola. Personalment, crec que les AMPA han d'estar al servei de l'escola, ja que amb esperit de col·laboració es pot fer de tot.

Actualment es parla d'“universitaris poc adults” i de “joves poc autònoms”. Això té alguna cosa a veure amb el fenomen de la hiperpaternitat?

Actualment, la societat en general, no només els pares, infantilitza als nens, perquè no els diu mai que no i es pressiona els pares perquè hi estiguin a sobre perma-

Del modelo «mueble» al modelo «altar»
Consecuencia de la paternidad helicóptero

**Hiperpaternidad
De modelo
«mueble» al modelo «altar»**

**Autor: Eva Millet
Editorial: Plataforma Editorial
ISBN: 978-84-16620-03-6**

Actualment s'ha passat d'una època Se ha pasado de una época en que els fills eren tractats gairebé com a moble més a casa, als que se'ls hi feia poc cas i que es criaven sols, a col·locar als nens al centre de la vida familiar.

Aquest model de criança, lluny d'aconseguir persones madures, autònomes i desenvolupades, genera nens hiperprotegits i insegurs.

El llibre dóna consells per fugir d'aquest model i gaudir d'una paternitat relaxada. ■

ment. Sembla que, si no ho fas, no et preocupes per l'educació dels fills. Als nens se'ls ha d'educar amb uns límits, ja que com diu Gregori Luri, "no hi ha res més trist que un adolescent sense límits". La sobreprotecció en l'etapa infantil pot comportar trastorns en l'adolescència.

“La societat en general infantilitza els nens, perquè no els diu mai que no i es pressiona els pares perquè hi estiguin a sobre permanentment”

Actualment hi ha una generació, que ara té entre 20 i 30 anys, que sembla que no marxa mai de casa i que triga molt a assumir càrregues laborals, familiars o de qualsevol altre tipus. I és que, segons un estudi del psicòleg Giorgio Narbone, aquest model de criança té molt a veure amb el comportament dels joves d'avui en dia.

L'elevat percentatge de joves que avui dia no s'independitzen no té a veure amb la conjuntura econòmica, sinó amb la comoditat a la qual estan acostumats. Els joves volen independitzar-se amb "tot": el cotxe perfecte, la casa ideal, l'apartament

dels caps de setmana a la platja, etc. El problema és que, amb tanta sobreprotecció, no estan preparats per a la vida real i quan arriba un problema s'enfonsen.

Tres recomanacions bàsiques per a pares i mares?

- Estimar molt els nostres fills i dir-los-ho.
- Confiar en ells, creure que són capaços i transmetre'ls aquesta confiança.
- Deixar-los jugar.

És molt important que els nens tinguin el seu espai per jugar i desenvolupar la seva creativitat. L'esport és una bona eina per desenvolupar la creativitat, així com l'empatia, la frustració o la socialització.

És tan important que juguin com que s'avorreixin. És bo que els nens s'avorreixin i busquin noves maneres

d'entretenir-se desenvolupant la seva creativitat. Moltes vegades la càrrega excessiva de deures fa que les hores de joc es redueixin o directament desapareguin, per això crec que la direcció de l'escola, i no els professors, hauria de marcar una política de deures general.

Els pares han de poder escollir un centre o han d'anar al que se'ls assigni?

Hi ha una obsessió per part dels pares per trobar l'escola perfecta, però l'escola perfecta no existeix, com tampoc l'escola imperfecta. De fet, la recerca de l'escola perfecta és un altre símptoma de la hiperpaternitat, de la recerca de la perfecció. Tant els nens com els pares s'han d'adaptar a l'escola, de la mateixa manera que ens adaptem a altres situacions de la vida. L'escola la fa l'escola mateixa i la família. Les famílies a les escoles han de ser-hi com a suport amb un cert esperit crític, però mai com a pedagogs.

Tres recomanacions per a pares i mares: estimar molt els nostres fills i dir-los-ho, confiar en ells i deixar-los jugar

Segons la meua opinió, l'ideal és que durant la primària els nens vagin a l'escola del barri, per tal que tinguin el seu cercle d'amistat prop de casa, però això és un tema molt personal i depèn del que cada pare estigui disposat a fer. ■

